

TIENDE KAPITEL

Kirkegården

Aleeras blik var mat, da hun kiggede ud af vinduet. Sneen dalede ned fra den grå himmel, som den havde gjort konstant i to uger. Lige siden Nigel havde afsløret sig selv som dæmon, og var forsvundet ud af hendes liv. For bestandigt.

Siden hans forsvinden på Aleeras værelse for to uger siden, havde han ikke vist sig i skolen eller andet sted i Angelshill. Skolen havde modtaget en besked, fra hans så kaldte far, der sagde at de var flyttet længere sydpå, da Angelshill ikke havde været et sted for dem. En skam havde mrs. Bransfield sagt, da hun overgav beskeden til dem i hendes engelsk klasse. Aleera havde ikke sagt noget, men kigget ud af vinduet. Selvom hun aldrig havde lært Nigel at kende, i de to uger hun havde kendt ham, var hun trist over den måde han forsvandt på. At han afslørede sig selv som dæmon og derefter forsvandt, uden at sige noget som helst til hende, var for meget. Hun havde da krav på at vide hvorfor.

Skammen over at have lukket en dæmon ind i deres hjem, havde tæret mere på Aleera, end tanken om Nigel. Hendes far havde fået det at vide, da han kom hjem fra arbejde, og straks kaldt familien til møde og underrettet familien i Rumænien. Nu vidste alle i hendes familie, at hun havde lukket en dæmon ind i deres hjem. Skammen var for meget. Hvordan ville hun kunne se dem alle i øjnene, når de til jul skulle på ferie i Rumænien? Dr. Gabriel Oradea havde også råbt og skreget af hende, og forlænget hendes forbud med at jage vampyrer og tiden til at hun fik kørekort. Hun kunne nå at blive gammel, inden hun fik lov til det.

Aleera sukkede og skar et stykke af sin bøf ud. Hun satte den i munden, og lod ikke til at mærke hvordan den smagte. Hun fortsatte ufortrødent med at stirre ud af vinduet.

Rundt om bordet sad hendes fem brødre og faren, og spiste hver deres bøf, mens de holdte øje med hinanden. Stilheden hang tungt omkring dem; lå på deres skuldre. Selv Brendan var stille, og kiggede hele tiden på Aleera. Dr. Oradea lagde bestikket fra sig i en klirren.

”Aleera,” sukkede han og Aleera vendte hovedet mod ham.

”Ja?”

”Tag ud på jagt i aften.”

Aleera spærrede målløse øjnene op, mens Joel ved den anden side af bordet, fik noget i halsen; han hostede og spruttede så meget, at hans tvillingebror måtte træde til, og banke ham på ryggen.

”Det kan ikke passe!” udbrød Joel.

”Hvorfor ikke, Joel?” spurgte dr. Oradea og så på Joel med et hævet øjenbryn.

”Du har aldrig nogen sinde, sagt til hende at hun skulle tage på jagt. Det der troede jeg aldrig jeg skulle se!”

”Hvem er du, og hvad har du gjort ved vores far?” spurgte Elijah. ”Det der er ikke typisk ham. Vores far har forbudt Aleera, at jage vampyrer de næste tre årtier.”

”Jeg er jeres far. Så hvis I ikke stopper, kan I hver især gå op på jeres værelser, og blive der de næste tre årtier.”

”Jeg bliver,” sagde Elijah, mens Joel stemte i ved at nikke.

”Godt så.” Gabriel Oradea vendte sig mod Aleera, der havde ventet opmærksom. ”Aleera, du har været noget så trist her på det seneste, så for at du kan få det bedre, skal du på jagt i aften. Sammen med Nathaniel, Joel og Elijah.”

”Hvad med mig?” brød Brendan forhåbningsfuld ind.

”Du er stadig for ung.”

”Men jeg er lige blevet tolv!”

”Vent til du bliver tretten, det måtte alle dine søskende.”

”Men...”

”Ikke noget men, Brendan!” skældte faren og Brendan stoppede med at komme med indvendinger. ”Tag ud i aften, Aleera. Drøb et par vampyrer, få det bedre og mere dig. Jeg skulle ikke have nægtet dig adgang til det du elsker allermost. Men du får stadig først kørekort som attenårig.”

”Javel far,” sagde Aleera og smilede. Hun færdige gjorde sin bøf, og stillede sin tallerken ved vasken. Hun skyndte sig op af trappen, og fandt noget tøj frem i sit skab. Aleera iførte sig så hurtigt hun kunne, sine smalle, sorte bukser og et korset med hvide bånd. Hun gav sig tid til at sætte håret op i en hestehale, men greb så sit bælte og styrtede ned af vindeltrappen, og ind i det private bibliotek. Reolen, der skjulte indgangen ned til kælderen, stod åben, og hendes brødrer stemmer kom op fra dybet.

Da Aleera kom ned i kælderen stod hendes brødrer i deres sorte tøj, og var i gang med at finde våben. Doktor Gabriel Oradea, havde netop låst et skab op og trak Aleeras katana ud af det. han havde inddraget hendes sværd, da han havde givet hende forbud mod vampyrjagt. Hun havde sådan savnet at have haft det i sine hænder.

Hendes far kom over med det, og rakte det frem til hende. Aleera tog lykkeligt om det polstrede skæft, og holdte det i en hånd. Vægten fra det, var dejligt at mærke igen. Hun greb om skeden og smed den ned på gulvet. Bladet lyste i kælderloftets pærer og et kort øjeblik, kunne hun se et bleggrønt øje i

katanaen, hendes eget øje. Hun samlede sværdsmeden op igen, og stak katanaen derind igen. Aleera spændte katanaen fast til sit bælte.

Over i et hjørne hev Nathaniel sit sværd frem og hang det i bæltet. Joel stak en masse knive frem, og gemte dem overalt på sig. Nogle kom til at sidde om hans håndled, mens andre sad om benene, nogle i bæltet og de sidste under hans bluse. Alle var lige inde for rækkevidde, hvis nogle vampyrer gik til angreb. Hans tvillingebror, Elijah, fik overrakt nogle korte sværd af Nathaniel, som fik et venskabeligt klap på ryggen som tak.

”Okay, mine drenge og pige, kom herover,” kaldte dr. Oradea. Aleera og de andre gik derover, hvor de stillede sig i en rundkreds, med hovederne tæt på hinanden og hænderne om hinandens skuldre. ”Pas nu godt på, når I nu tager på vampyrjagt. De er jo farlige og kan nemt dræbe jer. Så husk at dræbe først.”

”Skal vi nok huske, far,” sagde Nathaniel.

”I skal meget gerne undgå at komme til skade. Små skrammer er okay, men jeg vil ikke bryde mig om, at skulle lappe jer sammen, eller se jer indlagt på hospitalet.”

”Kunne hellere ikke falde mig ind, jeg kan stadig huske det da Gabriel var indlagt,” sagde Elijah og hentydede til dengang Gabriel var bevidstløs i flere dage, som følge af et slemt uheld under en vampyrjagt.

”Pas nu godt på hinanden og især på Aleera. Husk I skal lade som om I ikke er i familie, og i værste tilfælde Aleera, skal du bare lade som om du er Nathaniels forlovede, der bliver oplært i vampyrjagt.”

”Det skal jeg nok far,” sagde Aleera og skar ansigt. ”Selvom jeg ikke bryder mig om tanken.”

”Det ved jeg, Aleera, men det er jo for familiens bedste. De skal ikke vide at der er en kvindelig Oradea.

Men børn, mor jer og husk at passe på derude.”

”Det skal vi nok, far,” sagde Joel med et grin.

De brød op i gruppeformateringen og gik alle mod trappen. En efter en steg de op af vindeltrappen, og trådte ind i det oplyste bibliotek. Sammen gik de ud i entreen, hvor Brendan stod til at tage afsked med dem. Han omfavnede dem hver især, men gjorde det i længst tid ved Aleera. Hun lagde armene om ham og pressede ham ind til sig.

”Pas nu godt på dig selv og far, mens vi er væk.”

”Det gør jeg da i forvejen,” sagde han smilende og trak sig ud af hendes favn. ”Hvornår må jeg komme med far?”

”Når du bliver tretten, Brendan.”

”Må jeg godt gå ned og træne til jeg bliver tretten?”

”Ja, gør du bare det.”

Brendan vinkede til dem og styrtede ind i biblioteket.

”Pas godt på jer selv og hinanden,” gentog dr. Oradea sig selv. ”Pas især godt på Aleera.”

Aleera kiggede irriteret på sine brødre, da de med store smil på læberne, lovede at de ville holde øje med hende, så godt de i hvert fald kunne.

Nathaniel greb bilnøglerne fra kroen ved døren, og gik ud i snevejret, med tvillingerne efter sig. Aleera blev tilbage og kiggede på hendes far, der havde et bekymret blik i ansigtet.

”Jeg skal nok være forsigtig far,” sagde Aleera pligtfyldt. ”Mange tak fordi jeg må tage af sted i aften.”

Hun kyssede ham på kinden og skyndte sig ud af huset, og ind i bilen der holdt parat ude i indkørslen. Da hun smækkede bildøren i efter sig, satte Nathaniel bilen i gang og den kørte lydløs ud ned af indkørslen og ud på den snedækkede villavej. De fortsatte ud på hovedvejen, der gik ned mod bymidten, hvor diskotekerne, barerne og alle de andre steder, der solgte alkohol til festglade mennesker, var ved at åbne for nattens mennesker. Og vampyrerne, der blot ventede på, at en fuld person, ville komme slentrende ned af den gyde de sad og ventede i.

”Har du mobiltelefonen med, Nathaniel?” spurgte Elijah, og lænede sig frem til ham fra sædet bag chaufføren.

”Ja, det har jeg,” svarede Nathaniel og holdt sin mobil oppe, så alle kunne se den.

”Okay, godt nok. Kan du så sætte Joel og mig af længere henne. Så kan vi lettere patruljere centrum. I starter et andet sted, og så arbejder vi os indad, til vi møder hinanden.”

”Det lyder som en god ide. Jeg sætter jer af lidt længere henne.”

Nathaniel kørte over et lyskryds og drejede ind til siden. Elijah og Joel hoppede ud og vinkede farvel, inden de forsvandt ind i mylderet af festglade mennesker. Aleera flyttede sig fra bagsædet og satte sig foran på passagersædet.

”Hvor skal vi så hen?” spurgte Aleera.

Nathaniel kiggede et øjeblik på hende, og kørte ud på vejen igen.

”Om på den anden side. Jeg regner med at vi starter i den anden ende af centrum, og så som Elijah sagde, arbejder os indad mod midten.”

”Lyder fint for mig.”

De kørte resten af turen i stilhed, og snakkede først sammen igen, da Nathaniel havde parkeret bilen på en øde parkeringsplads. Sammen begav de sig op af en øde gade, med sneen knirkende under deres fødder, mens de med varsomme øjne, scannede området for bevægelser fra dyr, mennesker eller vampyrer. I det fjerne kimedede en klokke, mens en større og dybere klokke, slog toogtyve faste og hårde slag. Klokkerne var kun toogtyve.

Aleera og Nathaniel fik gået gaden og de omkring liggende sidegader og gyder, tynde. Flere gange mødte de Joel og Elijah, der ligesom dem, havde haft en ringe fangst, for slet ikke at sige noget, af vampyrer. Det var som om de var forsvundet fra jordens overflade.

”Det kan være at der er et stort blodbad et sted i byen?” spurgte Elijah, da de igen var stødt sammen.

”Så ville vi have opdaget det,” sagde Nathaniel og kiggede på sin mobil, og fortsatte da de andre sendte forbløffede ansigter mod ham. ”Carlisle og Wyatt er også ude i nat, bare et andet sted. De siger at der også er tomt for vampyrer, der hvor de er.”

”Det kan være,” begyndte Aleera, men rystede så på hovedet. ”Det kan det ikke. Vampyrer frygter ikke noget.”

”Hvad mener du Aleera?” spurgte Nathaniel og lænede sig op af en lygtepæl.

”Hvad nu hvis, der er noget ondt ude i Angelshill og vampyrerne ikke tør gå ud på grund af det?”

”Umuligt. De frygter ikke noget, og intet kan holde dem fra at jage mennesker.”

”Jeg ved det. Det er derfor jeg anså det som umuligt, at det ikke er grunden.”

”Måske er de bare ikke sultne?” sagde Joel.

”Det er de altid. Især efter frisk menneskeblod, og det er lettest at få, ved at angribe fulde mennesker. De er for dumme til at kunne gøre modstand. Vampyrerne klarer dem hurtigt. De vil ikke kunne mærke noget.” svarede Elijah.

”Tænk at folk virkelig drikker sig fulde, uden at vide at der i nærheden kan stå en vampyr, som kun venter på, at kunne sætte tænderne i én!”

”Det er fordi vampyrer er overtro hos de fleste. Folk ville tro du var skør, hvis du snakkede om vampyrer!” fremførte Nathaniel.

”Det har du måske prøvet? Det er derfor du bliver anset som en tumpe?” spøjte Joel med.

”Din lille djævel,” begyndte Nathaniel, men stoppede bragt.

Et højt og gennemtrængende skrig flænsede luften på vej hen mod dem. Det kom lidt væk fra deres hvilested. De fire søskende kiggede blot på hinanden en enkelt gang, hvorefter de uden at have sagt noget til hinanden, styrtede af sted mod stedet hvor skriget kom fra.

”Hjælp! HJÆLP! Én eller anden, så hjælp mig dog! Nogen ... hjælp mig!” kvindens fortvivlede råb kom fra en sidegade, og netop som Aleera, som den første drejede om hjørnet, ind i den smalle sidevej, fik hun øje på vampyrerne, og den unge, grædende kvinde; hun lå på knæ og så bedende på Aleera og hendes brødre, da de kom. Nede på jorden lå en blødende mand, med en af vampyrernes ben på maven, så han ikke kunne rejse sig og flygte.

”Hjælp mig,” hviskede kvinden bønfuldende.

Omkring hende, i en halvcirkel, stod en flok af sultne vampyrer. Elleve fik Aleera det til, da hun talte dem. Deres

øjne kiggede undersøgende på Aleera, Elijah, Joel og Nathaniel; undersøgte om de var nogen trussel.

”Mere mad!” var der en der begejstret hviskede.

”Sikker vampyrjægere.” hvædede en anden.

”Lad os tage dem,” sagde en helt tredje.

”Det er alt sammen lige meget,” udbrød en enorm muskuløs vampyr. ”Lad os dræbe hende her, og så gå efter de andre der. Dette her bliver en fantastisk aften. Vi kommer til at vende mætte hjem.”

Han greb om kvindens håndled og halede hende op, og holdte hende stramt ind til sin iskolde krop. Hovedet sænkede sig langsomt ned mod hendes hals, mens vampyren med sine kolde, sorte øjne, holdt øje med Aleera og hendes brødre.

Aleera famlede efter en af sine kastestjerner, men opdagede med gru, at hun havde glemt dem derhjemme, da hendes far også havde inddraget dem sammen med katanaen. Før hun kunne fortælle det til sine brødre, skød noget skarpt forbi hendes hoved. Joels korte kniv borede sig ind i skulderen på en af de omkringstående vampyrer, der sank sammen med et skrig. Aleera skældte indvendigt sig selv ud, for at have glemt, at Joel var med, som var kendt for at være familiens bedste knivkaster. Endnu en kniv fløj forbi, og ramte vampyren i hjerter. Vampyren skreg og blev forvandlet til en figur af aske, der brød sammen.

”Vi, kære vampyrer,” begyndte Joel. ”er vampyrjægere. Vi vil gerne dræbe jer alle i aften, men gør venligst lidt modstand, ellers er det ikke sjovt. Må jeg præsentere jeres modstandere, for så ved I hvem, I skal hjemsøge, når vi dræber jer én gang for alle. Dette er mine to brødre, og den dejlige dame der,” han pegede på Aleera, der stirrede surt tilbage, og fik et

undskyldende blik i retur. ”er min brors forlovede. Det er vidst det. Vi gider ikke høre jeres navne, da I sådan set ikke er levende. Nyd jeres sidste minutter, for...” Joel holdte en kunstpause, og gav de andre tid til at tage fat om deres våben. ”nu siger vi farvel!”

Aleera løb mod den nærmeste vampyr og så til sin tilfredsstillelse, vampyren blive halshugget. Elijah var ligeså gået på vampyrerne, og svang rundt med sine to korte sværd, som skar lange flænger i de blodslugende monstres krop. Joel passede på Nathaniel, der under angrebet havde fået manden op, og slæbte ham i sikkerhed. Kvinden blev stadig holdt fast af den store vampyr, som ikke var blevet såret, da de var bange for at skade kvinden.

Aleera løb imod vampyren, svang katanaen i en bue, der skar ind i hans overarm, så blodet begyndte at flosse ud. Han brølede af sine lungers fulde kræft, slap kvinden der faldt om på jorden og stillede sig kampberedt foran Aleera. Hun hævdede sværdet, hvis skarpe blad skinnede af blod. Hans tidligere ofres blod.

”Det skulle du ikke have gjort,” hvædede vampyren og blottede sine spidse tænder, i et frygtindgydende smil.

”Jo, jeg skulle.”

Han kastede sig fremad mod Aleera, der lige nåede at undgå, ved at kaste sig til siden. Han vendte om og angreb hende igen. Hun holdt katanaen parat, men var for langsom da hun svang det. Hans skarpe negle skar sig ind i hendes overarm, og efterlod fire dybe og blodige spor, der gjorde ondt. Men hun havde ikke tid til at lægge mærke til smerten, for vampyren angreb igen og denne gang fik hun svunget sværdet rigtigt. Det ramte ham i siden.

Vampyren stoppede op længere henne. En blodig plamage samlede sig i siden på ham, og spredte hurtigt sig ud over blusen; nogle dråber faldt ned og malede sneen rød.

”Skal jeg gøre det af med dig?”

Vampyren vendte sig om. Vreden og raseriet flammede i de mørke øjne, og han gjorde klar til angreb. Netop som han var sat i løb hen mod hende, ramte en af Joels knive ham i maven, og han sank stønnende sammen.

”JOEL!” skreg Aleera vredt, og vendte hovedet mod sin ældre bror. ”Det der skulle du ikke have gjort. Jeg kunne klare ham selv!”

”Ja, det kunne jeg virkelig se,” sagde Joel sarkastisk og sparkede til en bunke af grå aske.

”Lad være med det fremover. Vent til jeg er i virkelig fare.”

”Klar nu bare din vampyr, og lad os tage videre. Vi andre er færdige, vi mangler kun dig.”

”Det skal jeg nok.”

Aleera vendte sig om mod vampyren igen og stirrede ind i de mørke øjne, der flammede af raseri. Før hun kunne nå at gøre noget, greb han ud efter hende. I stedet for at gribe om hendes hals og brække den, fangede hans fingre hendes halskæde med englevedhænget. Aleera lagde ikke mærke til det, hævede katanaen til hug. Vampyren hev til i halskæden, så sølvkæden knækkede, vendte sig om og løb hen af sidegaden i den anden retning, end den Aleera og hendes brødre kom fra.

”NEJ!” råbte Aleera, og løb efter ham.

”Aleera! STOP!” brølede Nathaniel og lød ind foran hende, greb om hendes skuldre. Hun forsøgte at skubbe ham væk.

”Han har min halskæde, Nathaniel!” skreg hun. ”Jeg skal have den. Jeg kan sagtens klare ham! Han er såret!”

Nathaniel gav ikke slip.

”Nathaniel, for helvede!” brølede Aleera rasende, vred sig ud af hans greb og for at han ikke skulle tage fat i hende igen, sparkede hun ham mellem benene. Mens han i åndenød faldt sammen, fortsatte Aleera efter vampyren, der nu var forsvundet om bag gadehjørnet. Hun orienterede sig den retning han løb i, ved at følge hans fodspor i sneen. Det fortsatte rundt i det omkring liggende område. Det var som at løbe i en labyrint for Aleera, og vejen ud, var de fodspor hun fulgte. Flere steder var der blod i sneen, som lyste op i det kunstige lys, som lygtepælene udsendte.

Efter at have løbet i lang tid og fået sidestik, stoppede Aleera fortvivlet op. Længere fremme stoppede fodsporene i det blå, som var han forsvundet på stedet. Aleera kiggede omkring, men hun kunne ikke se ham nogen steder. Der kom en lyd omme bag hende; hun vendte sig lynhurtig om, men der var ingenting at se. Nu kom lyden også foran hende, men der var ikke noget. Da lyden var der for tredje gang, omme bag hende igen, vendte hun sig irriteret om.

En blodig hånd skød frem og greb hende om munden, så hun ikke kunne skribe.

”Du og din svigerfamilie,” fremstammede han hæst. ”Har såret mig slemt. Jeg vil gerne komme til hægterne igen, og til det, vil jeg bruge dit blod. Jeg vil nyde at drikke det, som du har nydt at dræbe min slags, vampyrjæger. Dit blod som genopbygge mig og min styrke.”

Hans hjørnetænder glimtede i lyset af den nærmeste lygtepæl, da han åbnede munden parat til at sætte tænderne i hende. Så kom der et forpint støn fra ham, hans hånd på hendes mund forsvandt og han bakkede såret et par skridt bagud. Aleera

stirrede bange på ham. Hvad lavede han? Et resultat før han ville dræbe hende?

Det så det imidlertid ikke ud til at være, han åndede tungt, blodet flød fra hans sår og øjnene stirrede rædselsfuldt på noget bag hende. Så begyndte han at gå op i aske. Først hans øre, der faldt af og dernæst noget af hans ansigt. Aleera opdagede hvad der var ved at ske, og tog fat i hans hånd. Hun tvang hans fingre fra hinanden og tog sin halskæde ud af hans kolde hånd. Hun holdte den i sin bukselomme, og kiggede sejrfuldt på hvordan han langsomt forvandlede sig til aske.

Da han helt var forsvundet og lå som en bunke aske for hendes fødder, kiggede hun forventningsfuldt ud i mørket. Men ingen af hendes brødre var at se nogen steder. Det var da dem der havde dræbt vampyren. Var det ikke?

Så huskede Aleera at han med rædslen i øjnene, havde stirret ud i mørket bag hende. Morderen stod bag hende. Hun tog hårdere fat om det svedige skæft, og sprang så om for at møde fjenden.

Et par gule øjne i et blegt ansigt, omringet af sort hår, med neon grønne og blå striber, stirrede på hende.

”Nigel,” hviskede Aleera forskrækket, og tabte katanaen. Hun rakte ud efter ham.

Han forsvandt i en lille, mørk røgsky og dukkede op længere henne af vejen. Uden at tænke på hvad hun havde lært, satte hun i løb efter Nigel.

Gang på gang forsvandt han i en sky af røg, og dukkede op længere henne. Aleera lagde ikke mærke til opgivelserne og snart stod hun foran en kirke, hun ikke havde besøgt i lang tid.

Hun gik forsigtigt op til den sorte jernlåge, og blev stående. Nigels gule øjne kiggede forventningsfuldt på hende, inde fra

mørket. Aleera lagde sin rystende hånd på lågen og åbnede den langsomt. Kirkegården var mørk, men gravstenene lyste lige så meget op i mørket, som månen gjorde på himlen.

Aleera fulgte efter ham, over mod den fjerneste ende af kirkegården, længst væk fra kirken. Pludselig forsvandt Nigels øjne og Aleera kiggede ned på den gravsten hun var stoppet foran. Hun fik et sug i maven, da hun læste navnet, der var tydeligt at læse mod den hvide gravsten.

Selene Oradea

1. januar 1962 – 15. oktober 1998

”Mor,” hviskede Aleera og sank ned på knæ. Det var så lang tid siden, hun sidst have besøgt sin mors grav. Hendes øjne fyldtes med tårer, og hun gned dem irriteret væk. Mindet om moren var for stærkt.

”Nigel?” kaldte hun ud i natten. Hvor var han henne? Hun var helt sikkert på at hun havde set ham, og fulgt efter ham herhen, men nu var han forsvundet. Havde det bare været noget, hun havde bildt sig ind? At dette havde været et ukendt ønske fra hendes side, som havde bragt hende hen på kirkegården. Aleera rejste sig fortvivlet op og børstede sneen af sit tøj.

”Er det mærkeligt at være ved sin mors grav igen, Aleera?”

Nigels stemme kom bag fra hende, og hun snurrede rundt. Han kom afslappet gående hen mod hende, med hænderne i lommen og tilbagelænet; hans gule øjne lyste.

”Det er endnu mærkeligere, at du viser dit ansigt her, dæmon.”

”Hvad er der nu galt med mit navn?”

”Du hedder det ikke. Det navn er falsk. Du har sikkert et andet navn i stedet for.”

”Nej, Nigel er mit fødselsnavn,” sagde Nigel og satte sig på en stor gravsten. ”Jeg blev døbt Nigel, for min mor er et menneske.”

”Halvdæmon ser jeg.”

”Ja,” grinede Nigel. ”Ikke så mægtig som de andre fuldblods, men stærk nok. Det så du jo da jeg dræbte ham vampyren.”

”Så det var virkelig dig?”

”Hvem troede du ellers det var? Påskeharen?”

”Nej, selvfølgelig ikke!” forsvarede Aleera sig med. ”Det er bare det at ... hvorfor hjalp du mig?”

”Fordi jeg gerne vil snakke med dig.”

”Det skulle du have gjort for to uger siden, i stedet for at forsvinde i den blå luft, og pludselig dukke op under en vampyrjagt med mine brødre!” skældte Aleera.

”Det ville jeg skam også have gjort, men den pokkers dæmonalarm i har, afslørede mig. Jeg var nødt til at forsvinde.”

”Du kunne bare have ladet som om, du var menneske og ikke set dæmonen.”

”Overfor dig? Du vil ikke have troet mig, vel?”

”Det er sandt nok,” sukkede Aleera. ”Hvad ville du så fortælle mig?”

”Det hele. Hvorfor jeg er her. Hvor jeg har fået bogen fra.”

”Begynd du bare.”

Aleera gjorde ud med hånden til at han kunne begynde, men blev stående foran sin mors gravsten.

”Aleera, du vil helt sikkert ikke tro dette, men jeg kommer fra ... ja, jeg kommer fra fremtiden.”

”Fremtiden?”

”År 2035 for at være præcis.”

”År 2035?” gentog Aleera måbende.

”Ja, jeg er faktisk ikke blevet født endnu.”

”Du lyver!”

”Aleera, lyt nu til min historie! Så kan du komme med den slags kommentarer senere.”

Aleera mumlede et svar.

”Jeg kommer som sagt fra fremtiden. I min barndom voksede jeg op med historien om dig, da den var blevet udgivet på bog. Din historie har altid været min yndlingshistorie, selvom jeg ikke kunne lide slutningen. Da jeg blev ældre, opdagede jeg at din historie var sand. Jeg havde før troet, at det bare var noget nogen havde fundet på. Men ved den opdagelse, besluttede jeg mig for, at rejse tilbage i tiden og stoppe det fra at ske. For at advare dig. Jeg lod som om jeg lige var flyttet til, og sørgede for at jeg kom i klasse med dig. Ved hjælp af mine dæmoniske kræfter, fik jeg mrs. Bransfield til at sætte os sammen i en gruppe, for at jeg bedre kunne lære dig at kende og derved advare dig.

Men Aleera, det eneste jeg fik lært ved dig var, at du var uimodtagelig for andre menneskers varme og venskab. Du var kold og asocial, så det har været en svær opgave for mig, at kunne snakke med dig. Jeg var nødt til at få dig til at blive sur på mig, så jeg gjorde meget for at irritere dig. Det eneste der fik dig til at interessere dig for mig var, at jeg havde den bog om dit liv, som jeg havde vist til mrs. Bransfield.

Jeg har altid gerne ville være din ven, for jeg vil gerne advare og beskytte dig. Så lyt til min advarsel, Aleera.”

Nigel stoppede med at tale, og kiggede ventende på Aleera.

”Vil du have,” begyndte Aleera, ”at jeg skulle tro på, at du kommer fra fremtiden og vil advare mig om noget? At min historie er nedskrevet og udgivet? Du må være gal!”

”Det er jeg ikke, Aleera. Lyt til mig.”

”Ved du hvad, Nigel? Det gider jeg ikke.”

Aleera marcherede forbi Nigel.

”Aleera! Vent!”

Nigel dukkede op foran hende, så hun forskrækket stoppede op.

”Du skal passe på...”

”Nigel,” afbrød Aleera med. ”I den roman om mit liv, ender den så med at Vlad Dracula dør?”

”Ja, det gør den, men...”

”Fint. Så er jeg ligeglad med hvad du vil advare mig om. Så længe min opgave er fuldført, er jeg glad. Vi ses aldrig mere, Nigel. Farvel!”

Aleera satte i løb hen over kirkegården, ud gennem den sorte jernlåge og videre ud i nattelivet. Bag hende lød Nigels fortvivlede råb efter hende, men hun fortsatte videre ud. Hun måtte væk. Ikke nok med at han os var dæmon, nu løj han hende også op i ansigtet. Hun hadede ham. Det gjorde hun virkelig.